

Het Blauwe Huis

Jill Kramer

Andere boeken van Jill Kramer:

Impossible Love

Re-kindling the Flame

True Colours

2016 Was a blogging good year (e-book)

The Blue House (Engelse versie)

Alles uitgegeven door Brave New Books
en leverbaar via bol.com en bij de auteur:

wordpassion12@gmail.com

Binnenkort verwacht:

Fireflies in the Summer (and other short stories) 2017

Woorden zijn zo krachtig. Ze kunnen het hart te gronde richten, maar ook genezen. Ze kunnen de ziel te schande maken, maar ook bevrijden. Ze kunnen dromen als een zeepbel uit elkaar doen spatten, maar ze ook energie geven. Ze kunnen verbinding verhinderen of uitnodigen. Ze kunnen verweer creëren of afwenden.

We moeten woorden verstandig gebruiken.

Jeff Brown ©

HET BLAUWE HUIS

KRAMER, Jillian, Elizabeth,
HET BLAUWE HUIS; EEN ROMAN

Dit boek, HET BLAUWE HUIS, berust volledig op fantasie. Namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levende of dode, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig op toeval.

Copyright © Jill Kramer 2017

All rights reserved

Nederlandse editie gepubliceerd in 2017, door Brave New Books.

ISBN: 9789402165203

Nederlandse vertaling: Hans Brockhuis.

Ik draag dit boek op aan drie cardiologen die een grote rol in mijn leven hebben gespeeld of nog spelen:

Christiaan Barnard

John Parker

Lukas Dekker

Helaas zijn de eerste twee beroemde pioniers op hun vakgebied niet meer onder ons. Lukas Dekker echter, een buitengewoon toegewijd en kundig arts, is zeer succesvol in het Catharina Ziekenhuis in Eindhoven, Nederland.

Hij is, net als ik, van mening dat het menselijk hart de meest briljante machine van het lichaam is, maar behalve dat ook vol van mystiek en magie. Zonder zijn toewijding zou ik er niet meer zijn om dit boek daadwerkelijk te kunnen schrijven.

Dank je, Lukas. Ik ben, net zoals ik jaren geleden was toen Christian Barnard en John Parker revolutionaire hartchirurgie op mij toepasten (ik was nog maar 20 jaar oud), ongelooflijk dankbaar om jouw patiënt te mogen zijn.

Van Hart tot Hart,

Jill Kramer, 2017

Het Blauwe Huis

Voorwoord

Waar moet ik beginnen om het mooiste liefdesverhaal ooit te vertellen? Een verhaal dat begon op een magische plek: De Witte Planeet, in een hoge dimensie, ver weg van hier. Het is een serene plek, volkomen wit; mooie en intense gevoelens van liefde zijn hier overal voelbaar.

Hoe kom je daar? Dat is alléén mogelijk wanneer je er volledig klaar voor bent om je helemaal over te geven. Het is wanneer je het gevoel hebt dat je op het juiste moment oprecht bereid bent om je ziel los te laten (al is het maar voor korte tijd); dan vlieg je onbelemmerd en vrij. De Witte Planeet is een plek waar alles voor iedereen mogelijk is, ongeacht huidskleur, ras of geloof.

Bevrijd je ziel en sta haar toe om die geweldige plek te bezoeken...

En dit is hoe het allemaal begon....

HOOFDSTUK EEN

GRACE

Dit is een verhaal dat ik nooit geloofd zou hebben als ik er niet zelf bij was geweest.

Het was in de periode tussen Kerst en Nieuwjaar en ik had besloten om deel te nemen aan een evenement genaamd: 'De Witte Planeet' op 28 december 2016. De Witte Planeet maakt deel uit van de eindejaarsviering in het centrum van de gastheer, die ik al heel lang goed ken. Het is als altijd een spirituele ervaring; door de jaren heen heb ik er een aantal van mogen meemaken, maar omdat hij heeft besloten om het centrum aan het einde van dat jaar te sluiten, is dit absoluut de laatste bijeenkomst.

Het was een lange rit, helemaal naar het noorden van het overigens niet zo grote land waar ik woon. Er was een dikke wervelende mist, zozeer zelfs dat vliegtuigen werden omgeleid en luchthavens gesloten maar met gezond verstand en lage snelheden en de niet te missen satelliet navigatie, (wat een zegen; zonder tom-tom zou ik nooit ergens aankomen), arriveer ik bij het hotel waar ik die nacht zal verblijven.

De dresscode voor het evenement is totaal wit, logisch eigenlijk, want dat is het thema van de dag. Nadat ik in mijn hotel had ingecheckt en mijn witte outfit had aangetrokken, ging ik, terwijl de mist nog dikker was geworden, op weg naar mijn eindbestemming

Het eerste wat er gebeurde toen ik de parkeerplaats opreed was dat er twee mensen uit een glimmende sportwagen stapten, van wie ik er één onmiddellijk herkende. Het was een medelid van de online workshop groep waaraan ik in 2016 had deelgenomen. De ander was iemand die ik in mijn wildste dromen nooit verwacht zou hebben om op dit moment en op deze plaats te zullen ontmoeten. Verbijsterd is, denk ik, het woord dat ik zou gebruiken en een volkomen ongeloof over het waarheidsgehalte ervan. Toch is het zo; ik ken deze persoon goed, maar wel in een totaal andere context.

Eerst zijn er de gebruikelijke verfrissingen en inleidingen, waarna het evenement begint. Allereerst gaan we met elkaar op reis om terug te blikken op het jaar dat ten einde loopt en hier en nu te beslissen welke energie we naar 2017 zullen meenemen. Een jaar dat nu zeer nabij is.

En ja, welke energie wil ik? Want dit zal het thema voor het nieuwe jaar bepalen. Vandaag leer ik dat het belangrijk is om je niet te focussen op negatieve dingen die het afgelopen jaar zijn gebeurd. Laten we eerlijk zijn, iedereen kan iets negatiefs bedenken waar we allemaal veel te veel energie en aandacht aan hebben gegeven.

Wat zal dan de positieve gedachte moeten zijn die ik met me mee wil nemen naar het nieuwe jaar?

Eigenlijk is het antwoord heel simpel als je eraan denkt wat je passie is. Wat zijn de dingen die je het liefst doet? In feite weet ik het antwoord wel op die vraag, want wat ik het liefste doe is schrijven en met woorden spelen. Dan voel ik me op mijn gemak en kan ik de fantasiewereld betreden, zoals het geval is bij het schrijven van dit boek. Anderzijds is er de wereld van de feitelijkheden, zoals in mijn eerdere boeken.

Ik was op zijn minst verbaasd toen de gastheer van het evenement zei dat ik een talent voor schrijven heb en 2017 het jaar zal worden van het schrijven van een nieuw boek en dat ik daarmee ga doorbreken. Ik had er op die manier eigenlijk nooit over nagedacht, want ik schrijf puur omdat ik dat graag doe en niet zozeer voor bestseller lijsten of erkenning. Ik heb eigenlijk maar één persoon nodig om mijn woorden te lezen en door hem of haar te worden geïnspireerd en dat is tot nu toe altijd voldoende geweest.

Maar het smaakt wel naar meer en het thema voor dit boek dient zich zomaar aan.

Terug naar het evenement.

Ik wil niet teveel in detail treden over de eerste helft ervan, afgezien van het feit dat het echt heel bijzonder was en voelde als voedsel voor het brein. Letterlijk zelfs, want de drankjes en hapjes in de pauzes waren ook uitstekend.

Tijdens een reusachtig vegetarisch diner in buffetvorm waren er zoveel gesprekken dat ik soms vergat dat ik moest eten. Nu de eerste schok is weggeëbd, raak ik verzeild in de meest ongelooflijke gesprekken. Ik hoor dingen die ik nooit verwacht had te zullen horen; zelfs niet in mijn stoutste dromen. Ik raak er zo in verdiept dat ik helemaal niet merk dat er veel nieuwe mensen zijn gearriveerd voor het tweede deel van het evenement over de Witte Planeet.

Plotseling gaan de deuren van de theaterzaal open en geurende witte rook, compact en stroperig, vult de zaal. We worden gevraagd om naar binnen te gaan, wat niet eenvoudig is als je nauwelijks iets kunt zien, en worden verzocht te gaan zitten of liggen op de matten op de vloer. Na eerdere ervaringen van die middag waarbij ik niet minder dan drie keer van mijn zitkussen ben gevallen en hulp nodig had om te kunnen opstaan, vermande ik mezelf en nam een stoel.

We sloten onze ogen en in een lange diepe meditatie gingen we, door dimensie en tijd, op weg naar de Witte Planeet. Diep ademhalend gingen we stap voor stap onze weg. Toen ik op het gepaste moment mijn ogen opende, kon ik nauwelijks geloven wat ik zag. Overal waren beelden zichtbaar. Op de vloer, op het plafond, op de muren en letterlijk alles was wit. Het was alsof ik in een virtuele witte wereld was terechtgekomen die volkomen geloofwaardig was en tegelijkertijd rechtvaardigde dat ik me er ook werkelijk bevond. Toch vind ik het moeilijk de woorden te vinden om te kunnen vertellen hoe geweldig het er was. Op een muur waren foto's en hologrammen geprojecteerd die ik nog nooit eerder had gezien. Toen, na een tweede meditatie, begonnen onze lichamen op het ritme van muziek en tonen te bewegen.

Ik was me plotseling bewust dat iemand mijn hand pakte en ik voelde lange zachte vingers verstrengeld rond die van mij. Het gevoel van iemand die dichtbij was, bewoog zoals ik, mij verder niet aanrakend, maar wel zeer nabij, was overweldigend. Uiteindelijk, toen we werden gevraagd om onze ogen te openen, was het absoluut geen verrassing. Het was natuurlijk die ene persoon van wie ik had gedacht dat hij het zeker zou moeten zijn.

Later, tijdens een van de pauzes, gingen we naar de zogenaamde 'chill room' om te ontspannen en afstand te nemen van de muziek. Het was er gewoon magisch, helemaal donker afgezien van kaarslicht en een groot stuk glas op de vloer, bedekt met kristallen bollen, die het licht van de kaarsen met flakkerende beelden op de muren projecteerden. Ik ging op een berg kussens liggen en keek naar de laserbeelden op het plafond. Het was adembenemend en al die tijd voelde ik dezelfde hand in de mijne; zijn fysieke lichaam vlakbij.

Ik was me zeer bewust van een grote cirkel van licht die ons omgaf en als lichtstralen rondom ons schenen. Het was er rustig en sereen; een mengsel van donker en licht, pure energie, alles in één ruimte.

De sessie komt tot een einde met het nog verder verhogen van de energie. Ten lange leste komt niet minder dan 12 uur magie tot een einde. Het is net na 02:00 uur en na nog een hapje en een kop warme dampende koffie, bereiden de mensen zich voor om te vertrekken en de sterrenloze donkere nacht in te trekken. Maar dan wel na het ontdooien van hun auto's. De mist is ijskoud en dik en ik rijd, na afscheid te hebben genomen, uiterst behoedzaam, terug naar mijn hotel. Ik kleed me uit en zink weg in het heerlijke bed.

Mijn geest kolkt van de gebeurtenissen van de dag en ik kan de slaap niet vatten, ook al voel ik me fysiek uitgeput. Uiteindelijk val ik in slaap in onderbroken korte stukjes, maar om 8.15 uur word ik al gewekt door mijn alarmklok.

HOOFDSTUK TWEE

MATTHEW

Gebeurt dit allemaal echt? Hoe vaak heb ik mezelf deze vraag de afgelopen uren gesteld? Ik denk terug aan het precieze moment dat ik uit de auto stapte en ik tot mijn verbazing één van mijn patiënten uit die van haar zie stappen. Grace is altijd een van mijn meer 'bijzondere' patiënten geweest. Toen ik haar in de zomer van 2012 voor het eerst ontmoette, had ze een lange reis achter de rug en een hele tijd moeten wachten voor een second opinion bij mij. Ik herinner me het gesprek nog goed vanwege het verhaal dat ze te vertellen had over haar hart en dat ik me realiseerde, toen ik erachter kwam dat ze al in 1974 een open hartoperatie had ondergaan, dat de namen waarover ze met zoveel gemak sprak, juist degenen waren die me inspireerden om de cardioloog te worden die ik vandaag de dag ben.

Ze kon gemakkelijk overweg met woorden. Terugdenkend aan het beluisteren van haar hart, weet ik precies welke jurk ze droeg. Het was een zwierige zomerjurk met blauwe, lila en turkoois tinten en ze had een zachte, gebruide huid met sproetjes. Ze voelde geen schaamte toen ze de bandjes van haar jurk omlaag liet glijden terwijl ze op de bank ging liggen zodat ik naar haar hart kon luisteren. Het ECG was een rommeltje, haar hart onregelmatig en op de echo kon ik zien dat een van de kleppen een beetje lekte. Ik hoorde het zwakke geluid van het dichtklikken van de mitralisklep (die tussen de linkerboezem en de linkerkamer). Ze fascineerde me. Vele jaren later was ze het levende bewijs dat de pioniers van de hartchirurgie verbazingwekkend waren geweest in wat ze toen al konden.

Het eerste dat ik deed was haar medicatie compleet wijzigen en het regelen van een nieuwe afspraak. Haar volledige en totaal blinde vertrouwen in mij terwijl ze glimlachend mijn hand schudde, was iets wat me altijd is bijgebleven. Nadat ze de deur achter zich had dichtgedaan, vroeg ik mijn assistente om haar gegevens bij het National Heart Hospital in Londen op te vragen. Het duurde behoorlijk lang maar ik was verrast toen de papieren voor me lagen; haar operatie papieren waren getekend door een van de beroemdste cardiologen ter wereld.

Ik sprak haar een paar weken later door de telefoon toen ze terug kwam van haar vakantie op Hawaï. Ze zei dat ze zich beter voelde en ik maakte een nieuwe afspraak om haar weer te zien.

In de jaren daarna vervielen we in een routine van regelmatige onderzoeken en ik herinner me dat als ik de volgende patiënt ophaalde, ik haar daar altijd meteen in de wachtkamer zag zitten. Haar aanwezigheid vulde de ruimte. Ze keek altijd op met een lach op haar gezicht en ik voelde mezelf dan blozen.

Op een keer zat ze te wachten in één van de ziekenhuizen waar ik werk. Het was in een tijdelijk gebouw gevestigd omdat er grote renovaties aan de gang waren. In het ziekenhuis werd het nieuwe Hart Centrum gebouwd wat een van de meest geavanceerde en het nieuwste van het nieuwste in heel Europa zou worden. Het was in de kliniek voor medische hulpmiddelen en de meesten van de wachtende patiënten was mannelijk en ouder. Ik kwam uit mijn kamer en daar zat ze, gekleed in een grijs, kastanjebruin jasje. Haar T-shirt was een massa glinsterende glitters die het licht weerkaatsten en haar blonde haar golfde over haar schouders. Ik keek haar aan en zei dat ze veel te vroeg was maar ze knikte en glimlachte en leek tevreden om daar gewoon te kunnen zitten lezen terwijl ze wachtte. Ik haastte me door het spreekuur tot haar naam de volgende op mijn lijst was.

Ze was een en al plezier en maakte me over iets aan het lachen en als we over haar hart hadden gesproken vonden we altijd een of ander onderwerp; wijn, lekker eten of vakanties. Ik realiseerde me dat ik langer met haar sprak dan met andere patiënten. Ze had zachte handen met sproetjes, droeg weinig sieraden (had ze niet nodig), bezat lange vingers met fantastisch gemanicuurde nagels.

Ja, als patiënt was ze echt heel speciaal. Ze fascineerde me vanaf het begin, niet in het minst haar medische achtergrond.

Twee keer gedurende die tijd stopten en startten we haar hart opnieuw, wat een tamelijk complexe procedure is. Ze verbaasde me altijd met haar vasthoudendheid en vooral haar volledige vertrouwen dat alles veilig was zolang ik haar hart in mijn handen hield.

Ik kwam er via social media achter dat ze ook een getalenteerd schrijfster was en vaak blogs publiceerde. Toen ze er één over mij schreef en hoe ik haar hart behandelde, werd dat natuurlijk het gespreksonderwerp van het ziekenhuis.

“Never change a winning team,”

zei ze altijd.“

Je bent de beste dokter ooit en ik heb er nooit spijt van gehad dat ik van zover ben gekomen om jouw patiënt te zijn.”

Ik herinner me een keer dat ze vertrok en ik een groot verlangen voelde haar een knuffel te geven, zo iemand was ze, en ik vroeg of ik dat mocht. Ze lachte en zei:

“Natuurlijk.”

Toen ik mijn armen om haar heen sloeg en die van haar om me heen voelde, roerde er zich iets in me wat ik toen niet kon verklaren.

Later begon één van haar hartkleppen ernstig te lekken en eerst dacht ik dat ze een tweede openhartoperatie zou moeten ondergaan. Maar ze wuifde het idee aan de kant als om te zeggen dat alles in orde zou komen omdat, zei ze:

“Ik weet dat je goed voor me zorgt.”

Ik ben blij dat ik kan melden dat de aanpassing van de medicatie ervoor zorgde dat haar klep niet meer lekte. 'Ons plan' had gewerkt, ze hoefde niet geopereerd te worden en haar enige commentaar was: "Zie je wel? Ik wist dat je het allemaal zou oplossen." Je zou kunnen denken dat ze luchthartig was maar het was haar totale vertrouwen in mij dat me het meest raakte.

Deze kerst bleek de vreselijkste van alle Kerstmissen te zijn die ik me kan herinneren. Ik kwam erachter dat mijn vrouw al een tijdje een affaire had met één van mijn beste vrienden en collega's en kerstavond had uitgekozen om me te vertellen dat ze wilde scheiden en meteen in het nieuwe jaar zou vertrekken.

Ik gaf mezelf volledig de schuld want ik weet dat ik veel te veel uren per week maak en dat ik betrokken ben bij al mijn patiënten en het ziekenhuisleven maar ik kon niet begrijpen dat iemand zomaar jaren van herinneringen kon vernietigen en dan nog tijdens de meest ongelukkigste tijd van het jaar. We zijn bijna 30 jaar getrouwd en we hebben een aangenaam leven. Ze is verdorie de moeder van mijn kinderen en wil ze dit echt zomaar weggooien?

Ik draaide me om, pakte een tas en liep naar buiten. Ik stapte in mijn auto en reed naar mijn zus, zonder enige uitleg aan mijn jongens te geven die vanwege de vakantie thuis waren van de universiteit. Ik reed, compleet overdonderd, naar het noorden. Volkomen geshockeerd vroeg ik me af wat er in godsnaam nog kon gebeuren om uit deze chaos te raken. Ik was heel boos, voelde me afgewezen en vroeg mezelf telkens weer af wat ik fout had gedaan. Waarom? Waarom nu? Toen kwam de bitterheid boven van hoe iemand die ik niet alleen als mijn collega beschouwde maar ook als goede vriend, me zo kon verraden en op die manier de levens van twee families ging vernietigen. Vragen en nog meer vragen en toen ik bij mijn zus' huis aankwam, voelde ik me een volslagen wrak.

Helen is mijn favoriete zus, ik heb er drie maar zij is degene waar ik me het prettigst bij voel. Toen ik aan kwam rijden, opende ze de voordeur en haar armen en terwijl ze me omhelsde, barstte ik in tranen uit.

Wat een Kerstmis was dat. Ik voelde me schuldig dat ik me bij haar en haar familie opdrong, maar zij en ik zaten tot diep in de nacht te praten en ik kon mijn hart bij haar uitstorten. Toen vertelde ze me dat ze op de 28e naar een meeting zou gaan en dat ze zou bellen om een kaartje voor me te regelen.

"Het zal je goed doen,"

zei ze.

"Het is iets compleet anders en je kunt je gewoon ontspannen en naar een denkbeeldige wereld gaan waar liefde het enige is waaraan je hoeft te denken."

Ja, leuk, alsof ik over liefde na zou willen denken terwijl mijn hart net aan gruzelementen lag.

Ze speelde het klaar om de laatst beschikbare kaart te bemachtigen en we gingen in een dikke mist op weg naar dat gebouw. Het was niet erg ver en toen ik mijn auto parkeerde, kon ik niet geloven wie er uit de auto naast me stapte. Mijn Engelse patiënt!

Helen sprong uit de auto en ging naar haar toe. Ze schenen elkaar te kennen (hoe?) en omhelsden elkaar alsof ze al jaren bevriend waren. Toen ik uit de auto stapte en hem op slot deed, draaide ze zich om en haar mond viel open van verbazing.

“Wat doe jij in hemelsnaam hier?,”

vroeg ze. Ze was één en al wit en glitter en zag er geweldig uit!

Om te zeggen dat ik met mijn mond vol tanden stond, is mild uitgedrukt. Helen keek me verbaasd aan terwijl we naar binnen liepen, waar de gebruikelijke introducties en het handen schudden plaatsvonden.

Helen vertelde dat ze dit jaar met Grace een online cursus had gedaan en dat Grace deel uitmaakte van het team om de studiemap in het Engels te vertalen.

Natuurlijk! En nu herinner ik me die ene keer dat haar telefoon op mijn bureau lag en ik haar screensaver kon zien, met één van de afbeeldingen waar ik nu, op de muur tegenover me, tegenaan keek.

Met zoveel mensen die arriveerden, was er weinig tijd om te praten. Toen het evenement begon, kon ik alleen maar vooruit kijken en de achterkant van Grace haar hoofd zien omdat ze twee rijen voor Helen en mij plaats had genomen.

We zouden moeten wachten tot de eerste pauze om het gesprek voort te kunnen zetten.... Ik zonk weg in het enorme kussen en concentreerde me op de woorden en de afbeeldingen die ik zag en wat er met me gebeurde!

Om eerlijk te zijn wist ik niet wat ik had verwacht. Natuurlijk heb ik over de gulden snede gehoord en Pi. Maar heilige geometrie – de taal van de ziel - ?

HOOFDSTUK DRIE

GRACE

Om te zeggen dat je me met een veertje omver had kunnen duwen toen ik mijn cardioloog uit de auto zag stappen, is nogal zacht uitgedrukt. Ik kon mijn ogen niet geloven, ik kon het gewoon niet!

Er was erg weinig tijd om te praten, teveel mensen die tegelijk arriveerden maar ik legde hem uit dat ik Helen kende van de cursus maar ik had nooit de connectie tussen hun achternamen gemaakt. En waarom ook?

Toen de eerste pauze begon, had ik moeite om uit het enorme 'Fatboy' kussen te komen. Ik haastte me eerst naar het toilet en toen om een kop thee en iets te eten te regelen. Ik voelde me uitgehongerd, wat belachelijk was want ik had voor ik hierheen kwam in het hotel gegeten. Onnodig te zeggen dat we met elkaar aan tafel gingen en terwijl we het ook met anderen erover hadden hoe verbazingwekkend het was dat we hier met zijn drieën op dezelfde tijd en plaats waren en belangrijker nog: hoe we elkaar kenden.

Ik was gewend om hem in witte kleding, dat hij altijd draagt als ik een afspraak heb, te zien. Het voelt op en één of andere manier veilig. Hij zag eruit zoals ik me hem altijd herinner, zijn intense blauwe ogen, een warme glimlach en zijn gezicht met sproetjes. En dan die lok hazelnoot bruin haar dat altijd over zijn voorhoofd valt. Dat hij heel knap is, is geen nieuws maar ik was me er nu heel erg van bewust dat de andere vrouwen dat inmiddels ook door hadden.

Maar zijn ogen stonden verdrietig, kon ik zien, maar verder kon ik er niet over nadenken want de gastheer kwam naar me toe om op de rand van mijn stoel plaats te nemen en zijn arm om me heen te slaan. Ik vroeg me af wat Matthew hier allemaal van zou vinden. Ik legde kort uit dat ik thuis met het team werkte om voor hem te vertalen en dat ik dat al jaren doe. Hij knikte dat hij het had begrepen maar ik was me er intens van bewust dat mijn vriend en gastheer zich erg beschermend naar me opstelde. Hij had blijkbaar de elektrische lading aan de tafel opgemerkt en het pure ongeloof dat we hier daadwerkelijk in het hier en nu zaten.

Hoe apart is dit? Mijn wonderbaarlijke cardioloog is hier op dezelfde bijeenkomst met iemand die ik ken van de workshop groep en ik heb haar een uur of zo geleden voor het eerst persoonlijk ontmoet op een koude, mistige parkeerplaats.

Tijdens de tweede pauze besloot ik naar buiten te gaan voor wat frisse lucht. Ik voelde dat ik in vuur en vlam stond, mijn hart ging tekeer en in de omgang met de